

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2021 r.

**Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:**

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Werocy

Protokolant: Daniel Musiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13.05.2021 r. we Wrocławiu

odwołania K. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 15.06.2020 r. Znak: (...)

w sprawie K. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o świadczenie rehabilitacyjne

I. zmienia zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu K. W. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 30.12.2019 r. do 26.07.2020 r. z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru;

II. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony K. W. wniósł odwołanie od decyzji organu rentowego – Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 15.06.2020 r. Znak: (...), na podstawie której organ rentowy odmówił mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 30.12.2019 r. do 26.07.2020 r.

z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100% podstawy wymiaru w związku

z wypadkiem przy pracy, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości 100% podstawy wymiaru.

W uzasadnieniu żądania podał, że organ rentowy opiera się na opinii zakładu pracy (...), który przedstawił, że jego wypadek nie jest uznany za wypadek przy pracy. Podał, iż w dniu 28.06.2019 r. wykonywał pracę według wskazań i ustaleń przełożonego, co wymagało wejścia na drabinę i dalej, że podczas postawienia nogi na powierzchni poczuł ból. Wskazał, iż lekarz stwierdził, iż podejrzewa uszkodzenie łękotki jak również, że po wykonaniu badań okazało się, iż ma uszkodzone: łękotkę, rzepkę i więzadła. Podał, iż w kontaktach z firmą przedstawił sytuację, leczenie i badania jednak dokumentacja przedstawiona za protokół jest dla niego do tej pory sporna a sam protokół jest niezgodny z rzeczywistością.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu stanowiska organ rentowy podał, że z posiadanej dokumentacji wynika, iż ubezpieczony w dniu 28.06.2019 r. uległ wypadkowi i dalej, że z opinii z dnia 24.03.2020 r. sporządzonej przez Wydział Zasiłków wynika, że zdarzenie jakiego uległ ubezpieczony w dniu 28.06.2019 r. nie zostało uznane za wypadek przy pracy przez zakład pracy, w którym wnioskodawca był zatrudniony, zatem zgodnie z ustaleniami w protokole powypadkowym sporządzonym przez zakład zdarzenie z dnia 28.06.2019 r. nie spełnia wymogów definicji wypadku przy pracy. Wskazując na powyższe organ rentowy argumentował, iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa i zgodna ze stanem faktycznym i prawnym zaś świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługuje.

Sąd ustalił stan faktyczny:

Ubezpieczony K. W. był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w S., na podstawie umowy o pracę, w okresie od dnia 15.05.2019 r. do dnia 31.07.2019 r., na stanowisku pracownika magazynowego i z tego tytułu podlegał ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu wypadkowemu.

Na zajmowanym stanowisku do jego obowiązków należało przy tym m.in. zbieranie towaru i umieszczanie go w wózku.

W okresie zatrudnienia, tj. w dniu 28.06.2019 r. ubezpieczony w trakcie wykonywania pracy, około godz. 7:00, podczas pobierania towaru z najwyższych lokacji celem ściągnięcia paczki musiał wejść na drabinę. Wnioskodawca pobrał przedmiot o wymiarach około 60/40/20 i wadze do 5 kg a następnie zaczął schodzić po drabince. Podczas schodzenia postawił lewą stopę na podłodze i wtedy poczuł ukłucie oraz ból w okolicach lewego kolana. Ponieważ ból stawał się coraz silniejszy wnioskodawca zgłosił zdarzenie przełożonemu, który wysłał go do pokoju medycznego, gdzie udzielono ubezpieczonemu pierwszej pomocy poprzez założenie środka chłodzącego oraz opatrunku. Następnie wnioskodawca, w dniu zdarzenia, nie kontynuował już pracy.

W protokole nr (...)r. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy z dnia 10.07.2019 r. wskazano, że ubezpieczony, w dniu zdarzenia, wykonywał czynności, które należą do jego rutynowych obowiązków oraz stosował środki ochrony indywidualnej. W protokole stwierdzono, że wypadek z dnia 28.06.2019 r. nie jest wypadkiem przy pracy ponieważ nie spełnia definicji wypadku przy pracy a konkretnie jej części dotyczącej urazu, zaznaczając jednocześnie, iż pracownik nie dostarczył dokumentacji medycznej.

Przyczyną nie uznania przez płatnika – pracodawcę wnioskodawcy zdarzenia z dnia 28.06.2019 r. za wypadek przy pracy było ustalenie braku spełnienia przesłanki w postaci urazu z uwagi na nie przedstawienie przez wnioskodawcę, w ciągu 2 tygodni od zdarzenia, potwierdzenia urazu wystawionego przez lekarza.

Po zdarzeniu z dnia 28.06.2019 r. wnioskodawca był leczony m.in. w (...) sp. z o.o. w K., ambulatoryjnie i u ortopedy, gdzie rozpoznano u niego uraz kolana lewego powstały w wyniku wypadku w pracy w dniu 28.06.2019 r.

Dowód: - zgłoszenie wypadku, w aktach ZUS

- wyjaśnienie poszkodowanego, w aktach ZUS

- protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, w aktach ZUS

- notatka służbowa, w aktach ZUS

- pismo płatnika z dnia 13.03.2020 r., w aktach ZUS

- zaświadczenie o stanie zdrowia, w aktach ZUS

- świadectwo pracy z dnia 02.08.2019 r., w aktach ZUS

- dokumentacja medyczna, w aktach ZUS

W wydanej w dniu 24.03.2020 r. opinii, organ rentowy (Wydział Zasiłków) wskazał, iż zdarzenie z dnia 28.06.2019 r. nie zostało uznane za wypadek przy pracy, zaznaczając jednocześnie, iż zdarzenie nie zostało uznane przez zakład pracy.

Dowód: - opinia z dnia 24.03.2020 r., w aktach ZUS

Ubezpieczony w okresie od dnia 01.07.2019 r. do dnia 29.12.2019 r. przebywał na długotrwałych zwolnieniach lekarskich, wykorzystując z dniem 29.12.2019 r. 182-dniowy okres zasiłkowy.

Decyzją z dnia 27.01.2020 r. oraz z dnia 09.06.2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 30.12.2019 r. do 28.03.2020 r. w wysokości 90% podstawy wymiaru i od 29.03.2020 r. do 26.07.2020 r. w wysokości 75% podstawy wymiaru.

Dowód: - wnioski o świadczenie rehabilitacyjne, w aktach ZUS

- decyzja ZUS z dnia 27.01.2020 r., w aktach ZUS

- decyzja ZUS z dnia 09.06.2020 r., w aktach ZUS

Decyzją z dnia 15.06.2020 r. Znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił ubezpieczonemu prawa do wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 30.12.2019 r. do 26.07.2020 r. z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100% podstawy wymiaru w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że z posiadanej dokumentacji wynika, iż wnioskodawca w dniu 28.06.2019 r. uległ wypadkowi jak również, że zgodnie z opinią z dnia 24.03.2020 r. sporządzoną przez Wydział Zasiłków zdarzenie jakiego uległ w dniu 28.06.2019 r. nie zostało uznane za wypadek przy pracy przez zakład pracy, w którym wnioskodawca był zatrudniony, zatem zgodnie z ustaleniami w protokole powypadkowym sporządzonym przez zakład zdarzenie z dnia 28.06.2019 r. nie spełnia wymogów definicji wypadku przy pracy w związku z czym prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługuje.

Dowód: - decyzja ZUS z dnia 15.06.2020 r., w aktach ZUS

U ubezpieczonego rozpoznaje się stan po urazie stawu kolanowego lewego z uszkodzeniem aparatu więzadłowo torebkowego z następowym leczeniem operacyjnym artroskopowym.

W wyniku zdarzenia z dnia 28.06.2019 r. wnioskodawca doznał urazu stawu kolanowego lewego z uszkodzeniem aparatu więzadłowo torebkowego skutkującego leczeniem operacyjnym artroskopowym.

Biegły sądowy z zakresu ortopedii (chirurg-ortopeda) stwierdził, że przyznane wnioskodawcy świadczenie rehabilitacyjne na okres od 30.12.2019 r. do 26.07.2020 r. pozostaje w związku przyczynowo-skutkowym z wypadkiem w miejscu pracy z dnia 28.06.2019 r. jak również, że stwierdzone uciążliwości stawu kolanowego są efektem przebytego urazu a nie żadnych innych schorzeń samoistnych.

Dowód: - dokumentacja medyczna, w aktach ZUS

- opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii (chirurga-ortopedy), k. 16-18

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 1205) ubezpieczonemu, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową przysługuje świadczenie rehabilitacyjne jeżeli ubezpieczony, po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy.

Stosownie dalej do treści art. 9 ust. 1 w/w ustawy zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Z treści powołanych przepisów jednoznacznie zatem wynika, iż świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego (w wysokości 100% podstawy wymiaru) przysługuje ubezpieczonemu wówczas, gdy niezdolność do pracy ubezpieczonego została spowodowana wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową oraz, gdy ubezpieczony, po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy.

W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną był zarówno fakt podlegania przez ubezpieczonego ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu wypadkowemu, z tytułu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w S. jak i fakt niezdolności ubezpieczonego do pracy i wyczerpania przez niego z dniem z dniem 29.12.2019 r.

182-dniowego okresu zasiłkowego a także fakt, iż po wyczerpaniu zasiłku chorobowego ubezpieczony był nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokowały odzyskanie zdolności do pracy – co zresztą skutkowało przyznaniem ubezpieczonemu przez organ rentowy w okresie od dnia 30.12.2019 r. do dnia 26.07.2020 r. świadczenia rehabilitacyjnego.

Kwestią sporną było natomiast stwierdzenie, czy zdarzenie z dnia 28.06.2019 r. stanowiło wypadek przy pracy (czy ubezpieczony doznał w jego wyniku urazu wywołanego przyczyną zewnętrzną) – jak podnosił ubezpieczony czy też nie – jak twierdził organ rentowy wskazując w tym zakresie na ustalenia zawarte w protokole powypadkowym sporządzonym przez płatnika (pracodawcę).

Nadto ustalenia wymagało czy świadczenie rehabilitacyjne przyznane ubezpieczonemu przez organ rentowy na okres od dnia 30.12.2019 r. do dnia 26.07.2020 r. pozostawało w związku /było następstwem/ z wypadkiem przy pracy z dnia 28.06.2019 r. co skutkowałoby prawem wnioskodawcy do świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Z uwagi na powyższe zważyć należy, iż art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002 r.

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych wskazuje, że za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

1. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
2. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
3. w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Z treści powołanej regulacji wynika, że elementami koniecznymi uznania zdarzenia za wypadek przy pracy są nagłość zdarzenia, wywołanie zdarzenia przyczyną zewnętrzną, skutek powodujący uraz lub śmierć oraz pozostawanie w związku z wykonywaną pracą.

Nagłość charakteryzuje się czymś nieprzewidywalnym, nieoczekiwanym, oraz raptownym. Powyższa cecha musi dotyczyć samego zdarzenia, a nie skutku pod postacią urazu lub śmierci. Ponadto zdarzenie spełniające kryterium „nagłości” musi zostać wywołane przyczyną zewnętrzną, co oznacza, że nie może pochodzić z

organizmu ubezpieczonego dotkniętego zdarzeniem. Przyczyna ta winna być jednocześnie źródłem urazu lub śmierci ubezpieczonego.

Jako zewnętrzną przyczynę sprawczą wypadku przy pracy należy rozumieć każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego zdolny – w istniejących warunkach – do wywołania szkodliwych skutków. Wymaganie, aby uraz został spowodowany czynnikiem zewnętrznym wskazuje na konieczność związku przyczynowego między urazem i czynnikiem pochodzącym spoza organizmu poszkodowanego, przy czym czynnik ten ma zadziałać w ramach nagłego zdarzenia wywołanego przyczyną zewnętrzną. Ten element należy rozumieć w ten sposób, że wypadek przy pracy musi być wywołany taką przyczyną, zaś uraz spowodowany wypadkiem jest skutkiem działania czynnika zewnętrznego, pochodzącego spoza organizmu poszkodowanego.

Zauważyć ponadto należy, że przez zakres „zwykłych czynności” należy rozumieć czynności, które ubezpieczony wykonuje na bieżąco w toku wykonywania swojej pracy oraz zachowania bezpośrednio poprzedzające samo wykonywanie pracy, jak np. przygotowanie swojego stanowiska pracy, przygotowanie sprzętu i narzędzi do wykonywania prowadzonej działalności.

Ponadto ustawa wypadkowa nie wymaga, aby omawiany związek musiał odnosić się bezpośrednio do samego świadczenia pracy. Nagłe zdarzenie powodujące uraz lub śmierć ubezpieczonego nie musi więc nastąpić w czasie pracy i w miejscu pracy, lecz może mieć miejsce w dowolnym czasie i miejscu, pod warunkiem, że pozostaje w związku z rodzajem pełnionej przez ubezpieczonego pracy. Dla ustalenia związku zdarzenia z pracą wystarczy zatem stwierdzenie, że wypadek pozostawał w związku czasowym, miejscowym lub funkcjonalnym z pełnioną pracą, prowadzoną działalnością (tak: „Pojęcie wypadku przy pracy”, Teza nr 3, opubl. w PiZS/2003/3/8).

Podkreślenia przy tym wymaga, iż zgodnie z przepisem art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, Zakład odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku nieuznania w protokole powypadkowym lub karcie wypadku zdarzenia za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy.

W niniejszej sprawie organ rentowy odmówił wnioskodawcy wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 30.12.2019 r. do 26.07.2020 r. z ubezpieczenia wypadkowego, powołując się właśnie na art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy wypadkowej, co wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji z dnia 15.06.2020 r., w którym wskazano, iż zgodnie z ustaleniami

w protokole powypadkowym sporządzonym przez zakład zdarzenie z dnia 28.06.2019 r. nie spełnia wymogów definicji wypadku przy pracy w związku z czym prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługuje.

Tym samym rzeczą Sądu w niniejszym postępowaniu było zatem ustalenie czy zdarzenie z dnia 28.06.2019 r. stanowiło wypadek przy pracy (tj. czy ubezpieczony doznał w jego wyniku urazu wywołanego przyczyną zewnętrzną) – jak podnosił ubezpieczony czy też nie – jak twierdził organ rentowy wskazując w tym zakresie na ustalenia zawarte w protokole powypadkowym sporządzonym przez płatnika (pracodawcę).

W niniejszej sprawie, jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych, ubezpieczony w dniu zdarzenia, tj. w dniu 28.06.2019 r. w trakcie wykonywania pracy, około godz. 7:00, podczas pobierania towaru z najwyższych lokacji celem ściągnięcia paczki musiał wejść na drabinkę. Wnioskodawca pobrał przedmiot o wymiarach około 60/40/20 i wadze do 5 kg a następnie zaczął schodzić po drabince, przy czym podczas schodzenia postawił lewą stopę na podłodze i wtedy poczuł ukłucie oraz ból w okolicach lewego kolana.

Na uwagę zasługuje przy tym fakt, iż w/w okoliczności związane z przebiegiem zdarzenia w dniu 28.06.2019 r., potwierdza nie tylko złożony do akt sprawy dokument

w postaci protokołu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy ale i zapis wyjaśnień poszkodowanego.

Uwzględniając powyższe okoliczności nie budziło zatem wątpliwości Sądu, iż w dniu zdarzenia ubezpieczony wykonywał zwykle czynności przynależne do jego stanowiska pracy. Powyższe potwierdza zresztą sam protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy z dnia 10.07.2019 r., w którym wskazano wszak, iż ubezpieczony, w dniu zdarzenia, wykonywał czynności, które należą do jego rutynowych obowiązków.

Co równie istotne jak wynika z treści zapisu wyjaśnień poszkodowanego, zgłoszenia wypadku i protokołu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy z dnia

10.07.2019 r. w trakcie wykonywania w/w czynności ubezpieczony niewątpliwie doznał urazu. Z w/w dokumentów wynika bowiem, iż podczas schodzenia, z drabinki, wnioskodawca postawił lewą stopę na podłodze i wtedy poczuł ukłucie oraz ból w okolicach lewego kolana.

T.. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do negowania twierdzeń ubezpieczonego – zawartych w zapisie wyjaśnień poszkodowanego - w zakresie w jakim wskazywał on na okoliczności zdarzenia i doznany w jego wyniku uraz, albowiem ubezpieczony w sposób szczegółowy opisał przebieg wydarzenia i potwierdził, że dolegliwości bólowe pojawiły się u niego dopiero po zdarzeniu, co wskazuje zaś niewątpliwie na powstanie w jego wyniku urazu. Co istotne na fakt powstania u wnioskodawcy w dniu 28.06.2019 r. urazu wskazuje także sporządzony przez zespół powypadkowy opis okoliczności wypadku, w którym podano, że po zgłoszeniu zdarzenia przełożony wnioskodawcy wysłał go do pokoju medycznego, gdzie medyk udzielił mu pierwszej pomocy – co nie byłoby wszak konieczne gdyby u ubezpieczonego nie doszło do powstania urazu.

Uraz ten powstał przy tym niewątpliwie podczas wykonywania przez ubezpieczonego zwykłych czynności na jego stanowisku pracy i był związany z nagłym zdarzeniem, wywołanym przyczyną zewnętrzną.

Za przyczynę zewnętrzną uznać w tym przypadku bowiem należy złe stąpienie, złe postawienie przez ubezpieczonego nogi przy schodzeniu z drabinki. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.06.1980 r., sygn. akt III PRN 33/880).

Co istotne powstanie u ubezpieczonego w dniu 28.06.2019 r. urazu potwierdza opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii, który rozpoznał u ubezpieczonego stan po urazie stawu kolanowego lewego z uszkodzeniem aparatu więzadłowo torebkowego z następowym leczeniem operacyjnym artroskopowym. Biegły sądowy zaznaczył przy tym, że w wyniku zdarzenia z dnia 28.06.2019 r. wnioskodawca doznał urazu stawu kolanowego lewego z uszkodzeniem aparatu więzadłowo torebkowego skutkującego leczeniem operacyjnym artroskopowym. Nadto biegły sądowy stwierdził, że przyznane wnioskodawcy świadczenie rehabilitacyjne na okres od 30.12.2019 r. do 26.07.2020 r. pozostaje w związku przyczynowo-skutkowym z wypadkiem w miejscu pracy z dnia 28.06.2019 r. jak również, że stwierdzone uciążliwości stawu kolanowego są efektem przebytego urazu a nie żadnych innych schorzeń samoistnych.

Z treści w/w opinii biegłego sądowego wynika zatem jednoznacznie, że w dniu 28.06.2019 r. ubezpieczony doznał urazu, który był urazem wywołanym przyczyną zewnętrzną (nie wynikał z schorzeń samoistnych) i co ważne, że niezdolność do pracy ubezpieczonego w okresie świadczenia rehabilitacyjnego od 30.12.2019 r. do 26.07.2020 r. miała związek z tym urazem.

Sąd w całości podzielił stanowisko zawarte w złożonej przez biegłego opinii, która spełniała wszelkie wymogi stawiane tego typu dowodom. W niniejszej sprawie stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozpoznania sprawy wymagało uzyskania wiadomości specjalnych, jakimi nie dysponował Sąd, i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego. Złożona zaś przez biegłego opinia była rzetelna, wyczerpująca i logicznie uzasadniona w związku z czym nie budziła żadnych uzasadnionych wątpliwości Sądu. Co istotniejsze biegły sporządził opinię po badaniu ubezpieczonego oraz na podstawie dokumentacji medycznej (w tym przedstawionej na terminie badania) i uzyskanego wywiadu. Nadto, dokonując oceny opinii złożonej przez biegłego sądowego ortopedę, Sąd zważył, iż opinia została doręczona wszystkim stronom postępowania, przy czym ubezpieczony nie złożył do opinii żadnych zastrzeżeń.

Zastrzeżeń do opinii nie złożył także de facto organ rentowy, który w piśmie procesowym z dnia 08.04.2021 r. zaznaczył jedynie zasadniczo, że podtrzymuje swoje stanowisko w sprawie.

Z powyższych przyczyn Sąd dał wiarę opinii złożonej przez biegłego sądowego w całości jako rzetelnej i wyczerpującej, a przy tym sporządzonej zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia zawodowego i dającej odpowiedź na sformułowane w tezie dowodowej pytania. W trakcie postępowania nie ujawniły się również żadne okoliczności mogące podważyć zaufanie do wiedzy, rzetelności lub bezstronności biegłego.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się także na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy w tym w aktach ZUS, bowiem żadna ze stron nie podważyła skutecznie ich prawdziwości i wiarygodności. Jednocześnie Sąd pominął dowód

z przesłuchania ubezpieczonego, który prawidłowo wezwany na termin rozprawy w dniu 01.09.2020 r. – celem przesłuchania pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania – na wyznaczony termin nie stawił się i nie usprawiedliwił w żaden sposób swojego niestawiennictwa.

W treści opinii biegły sądowy z zakresu ortopedii nie tylko wskazał, że w dniu 28.06.2019 r. ubezpieczony doznał urazu ale również, że uraz ten był urazem wywołanym przyczyną zewnętrzną (nie wynikał z schorzeń samoistnych), co – w świetle w/w przepisów – uzasadniało uznanie zdarzenia z dnia 28.06.2019 r. za wypadek podczas pracy. Co przy tym istotne z treści opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii wynika, że niezdolność do pracy ubezpieczonego w okresie świadczenia rehabilitacyjnego przyznanego na okres od 30.12.2019 r. do 26.07.2020 r. miała związek z tym urazem – wypadkiem.

Tym samym uzasadnione było dokonanie zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 30.12.2019 r. do 26.07.2020 r. z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w punkcie I wyroku i zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 30.12.2019 r. do 26.07.2020 r. z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru.